

19 59

NAŠA LUČ

1

Pogovor z mladimi

VERA — PONEUMLJANJE LJUDI?

»Srednjeveško vražarstvo še vedno ni prenehalo: milijoni še verujejo v katoliško Cerkev«. Podobne trditve si že sam slišal in bral. Vsa leta, ko si bil v domovini, si takih besed slišal na pretek. Na sestankih, zborovanjih, pri pouku in vojaki. Tako je danes »uradno« mnenje doma. Veren človek velja za duševnega zaostaleža. Zato tudi učitelji in profesorji le redko smejo izpolnjevati verske dolžnosti, kot vojak v uniformi pa cerkve od znotraj niti videti nisi smel. Vera je v domovini predmet, ki bi ga najraje izvozili, čeprav bi bilo nujno potrebno, da bi ga uvažali. (Verjetno manjka deviz, po naše bi rekli zdrave pameti.)

Kaj je torej z vero? Se res ne prenese s pametjo? Ali pameten človek res ne more več verovati?

Poslušaj! Odkar so ljudje, je tudi vera. Ni naroda, ki bi bil brez vere. Stare izkopanine, divja ljudstva, ki še žive v Maleziji, osrednji Avstraliji in v pragozdovih Južne Amerike, pričajo o tem. Človekova notranjost je za vero ustvarjena, srce in um rada priznata nekoga, ki je nad njim in ki mu je pripravljen pomagati. Seveda so te vere krive, napačne, so izrodek prave vere, ki jo je Bog razodel prvemu človeškemu rodu. Čeprav napačne, so vendar priča, da je vera (v splošnem pomenu besede) nekaj naravno nujnega. Sicer je ne bi bilo najti pri vseh ljudstvih vseh časov, sicer bi jo toliko nasprotovanj moralo že zdavnaj uničiti.

»Ver je veliko po svetu. Kdo pa more vedeti, katera je prava?« — Odgovor se glasi: Tista, ki je v soglasju s pametjo!

Poganske vere gotovo niso v soglasju s pametjo. Tam, kjer časte svete krave, kjer bogovom žrtvujejo človeška življenja, ni prave vere, čeprav so ustanovitelji teh ver (Buda, Konfucij itd.) povedali in napisali tudi veliko naravnih življenjskih modrosti. — Muslimanstvo nas tudi ne more zadovoljiti, ker uči versko nestrpnost, fanatizem, in se sklicuje na dokaj smešna »božja« razodetja. Resne vere so le krščanske, to se pra-

vi, pravoslavna, protestantska in katoliška. (Sekt ne upoštevamo, ker so se izrodile večinoma iz protestantizma in jih le-ta sam ne prizna.) Vse krščanske vere uče, da je le en sam Bog, da je Kristus res živel; da so njegova čudovita dela, zlasti njegovo vstajenje, pravi čudeži; da nas je odrešil prekletstva greha; da je ustanovil versko družbo, ki naj vsem ljudem pomaga do zveličanja. To so dejstva, ki jih zgodovinsko lahko dokažemo. Pamet jim ne more ugovarjati.

S tem pa še ni rečeno, da so vse te vere enako prave in resnične, ko pa vemo, da v podrobnostih uče dokaj različne stvari. Katera njih je prava? To je zelo resno vprašanje. Kje je tisti pravec, ki nam bo pomagal do zadovoljivega odgovora?

Ni dovolj, da so vse krščanske vere, pravoslavna, protestantska in katoliška — vsaj v glavnem — v skladu s pametjo. Prava vera mora biti tudi povsem v skladu z božjo besedo, z naukom, ki ga je Kristus učil, ko je živel na zemlji. To pa je edino — z vso skromnostjo, le v želji do resnice povedano — katoliška vera.

Oglejmo si to trditev pobliže! Kristus je dal svoji verski družbi, ki jo je sam imenoval Cerkev, namestnike, ki ga naj po smrti zastopajo na zemlji. To so rimski škofje ali papeži. Ne pravoslavna ne protestantska vera jih ne priznata. — Kristus je svoji Cerkvi dal tudi enoten nauk. Cerkev ga pri vseh ljudstvih in vseh časih razširja, nespremenjenega in povsod enakega. Protestanti pa nimajo enotnega nauka, eni n. pr. priznajo Kristusa za Boga, drugi ne. Pravoslavni delajo podobno.

Ta dva primera — našli bi jih lahko še več — dokazujeta, da vera naših ločenih (Nadaljevanje na 3. strani ovitka)

Ta trapasta kava! — Najbolj neumna pijača je kava. Zakaj? Zato: najprej jo pražijo, da postane črna. Potem ji dodajo mleka, da bi bila bela. Poleg tega ji dodajo cikorije, da bi bila bolj grenka, ter jo nato osladijo, da je sladka. Nazadnje jo kuhajo, da postane vroča in nato pihajo vanjo, dokler se ne ohladi. ...

PD 517/1974

VII. LETNIK - JANUAR 1959

V ČIGAVIH ROKAH?

Ob Novem letu, ko s tesnobno radovednostjo gledamo v bodočnost, se bolj kot kdaj koli vsiljuje vprašanje: Katere so tiste sile, ki odločilno vplivajo na dogajanje sveta? Kje tiči ključ zgodovine človeštva? V čigavih rokah leži, kar nam prinaša novo leto?

Mnogi si ob tej zagonetki zaman belijo glave.

Nam, ki novo leto pričenjamo ob jaslicah betlehemskega Deteca, pa ne bo tako težko v nekaj stavkih razvozlati to uganko.

*

Človeško rečeno je ukaz cesarja Avgusta, da se mora vsakdo popisati v svojem rojstnem kraju, poslal Marijo na pot v Betlehem, ki je tako postal rojstni kraj Odrše-nika sveta. Toda cesarjeva volja je bila samo orodje v rokah Boga Očeta. Rim je moral sodelovati, da so se uresničili božji načrti v Betlehemu.

Iz tega moremo sklepati, da usoda sveta, čeprav je videz često drugačen, ne leži v rokah mogočnikov zemlje, temveč v **božjih rokah**.

Bog v svojih rokah drži vajeti, ki usmerjajo tok zgodovine. Bog je začrtal pota Zemlji, Soncu in vsem neštevilnim nebesnim telesom. Po njegovih zakonih sledi dan noči in pomlad zimi. Mi moremo te zakone raziskovati in proučevati, a jih nismo izumili. Obstajali so že; kdo ve koliko milijonov let pred nami.

*

Uklonimo se ponižno tej silni božji roki!

»Posvečeno bodi tvoje ime!«

Zaupajmo Bogu!

Ne poizvedujmo praznoverno, kaj nam

bo bodočnost prinesla! To ni zapisano v potezah naših rok, ne v zvezdah in ne v igralnih kartah.

To je v božjih rokah!

In te roke nam dnevno nalagajo le toliko bremen, kolikor jih moremo nositi. Zato je pametneje, da se ne vznemirjamo preveč glede bodočnosti.

»Vsakemu dnevu zadošča njegova lastna teža.«

Mi smo odgovorni le za sedanjost. Trudimo se, da bomo vsak posamezen dan vršili božjo voljo.

Več Bog ne zahteva od nas.

»Zgodi se Tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji!«

*

Kar nam novo leto prinaša, pa leži tudi v človeških rokah.

Da se bo Jezus rodil v Betlehemu, je bilo določeno od Boga. Pri uresničitvi teh načrtov pa se je Bog posluževal SVOBODNEGA ČLOVEKOVEGA SODELOVANJA.

Veliko gledališče sveta ni torej neko gledališče lutk, kjer bi za kulisami Bog sam vse napravil. Na odru sveta stoje ljudje z RAZUMOM IN SVOBODNO VOLJO.

Skupno nastopanje božje vsemogočnosti in človekove svobode je skrivnost, ki je nikdar ne bomo popolnoma doumeli.

Pomnimo pa, da bi naše življenje ne imelo nikakega smisla, če bi to bilo drugače. Ako bi naša usoda bila že »v zvezdah zapisana«, ako bi se vse dogajalo, ker se pač mora dogajati, bi ne imelo smisla, da se žrtvujemo za toliko stvari ter se mučimo za lepšo bodočnost posameznikov, družin, naroda in človeštva.

*

„Ko gledam tvoj nébes, delo tvojih rok, luno in zvezde, ki si jih ti tja pritrtil:

le kaj je vendar človek, da se ga spominjaš, kaj otrok človeški, da skrbiš zanj?

Ustvaril si ga le malo nižjega od angelov, s slavo in častjo si ga ovenčal,

dal mu oblast nad deli svojih rok, podvrigel vse njegovim nogam“ (Ps 8, 4-7).

Kako visoko je Bog v resnici postavil človeka! Dal mu je kraljevski dar razuma in svobodne volje. In to kljub nevarnosti, da bi človek te darove zlorabil ter obrnil proti svojemu Stvarniku.

Z grenkobo moramo namreč ugotavljati, da sadovi človekovega »sodelovanja« z Bogom še daleč niso v čast zgodovini človeštva.

Človek je zares strahotno bitje.
Nepoboljšljivi paglavec!

Vsi narodi bi imeli več kot dovolj razlogov priznati isto, kar izpovedujejo Švicarji: »Švico vlada božja modrost in človeška nespamet« ...

*

Tu nas čaka velika naloga.
Dobre in slabe sile kujejo usodo sveta in nas samih.

Katere bodo prevladale?

Vse premalo se zavedamo, kako ogromno zavisi od tega, ali se bo naša usoda kovala v duhu Evangelija ali pa po postavah antikrista; ali bodo nad nami vladali ljudje krščanske ljubezni ali pa ljudje satanovega sovraštva ...

Tu se odloča!

In vsak od nas ima nekaj možnosti vplivati na smer, ki jo bo izbrala bodočnost. Te možnosti so važnejše in številnejše, kot si morda mislimo. Moderno družabno življenje je prepleteno z vedno številnejšimi ustanovami, pri katerih sodelujemo tudi mi. Po teh ustanovah mi sovplivamo na smer družabnega življenja. Po teh ustanovah sodobni človek kuje bodočnost.

Tu se odloča!

Zato še daleč ni vseeno, kateri časopis podpiraš, kateremu sindikatu in kateri bolniški blagajni izrekaš zaupanje, ni vseeno, v katero šolo pošiljaš svoje otroke itd.

Razumē se, da mi ne moremo odpraviti vsega nereda v družbi, ali moremo vendar po ustanovah, ki smo jih pravkar omenili, vplivati, da bosta krščanska pravica in ljubezen imela vedno več besede in da bosta ti dve vedno bolj dajali ton vsemu zasebnemu in javnemu življenju.

Tu se kuje bodočnost!

*

Pa pustimo ob strani zunanja dogajanja ter se za hipec poglobimo vase.

Kar nam novo leto prinaša, zavisi tudi od tvoje notranjosti.

To še prav posebno!

V tvoje roke je namreč položeno mnogo ljubezni in mnogo trpljenja. Katero od obeh boš v tem letu delil svoji okolici?

Dobro premisli!

Za svoje bližnje moreš biti angel ali pa ... kača ... Dana ti je možnost svojim bližnjim ostvarjati nebesa ali pa ... pekel.

Glej, tudi tu se kuje bodočnost!

Mnogi zunanji dogodki življenja ne zavisiyo od tebe, pač pa je v tvojih rokah **NOTRANJE DOŽIVETJE** teh dogodkov. Od tebe zavisi, ali boš dogodke nastopajočega leta prenašal nezadovoljno in čemerno, ali pa jih boš **NOTRANJE OBVLADAL** v duhu krščanske ljubezni in pokore.

»Tem, ki Boga ljubijo, se vse obrne v dobro!«

*

V čigavih rokah je torej bodočnost?

Dogodki nastopajočega leta so v rokah Boga in sveta.

SREČA NASTOPAJOČEGA LETA PA JE V TVOJIH ROKAH.

... ,Tem, ki Boga ljubijo, se vse obrne v dobro!«

V-ko.

~~~~~

Ne ve. — Bogdan je prišel prvič na deželo. Šel je skozi vas in na nebu so se pokazale prve zvezde. Na cesti sreča fantiča in ga vpraša: »Ti, ali je to mesec ali sonce?« in pokaže na obzorje, kamor je pravkar priplavala velika luna. — »Tega pa res ne vem,« odgovori fantič. »Nisem iz tega kraja.«

Bela in črna barva. — Špela vpraša mamo: »Mama, zakaj je nevesta pri poroki oblečena v belo?« — Mama: »Zato, ker bela barva izraža radost, veselje. Črna barva pomeni pa žalost.« — Špela: »A zato je ženin vedno oblečen v črno!«

V gledališču. — Gledalec: »Oprostite gospa, ali bi lahko sneli svoj široki klobuk z glave? Ničesar ne vidim, pa sem plačal za sedež 50 frankov!« — Dama se pa odreže: »Jaz pa sem plačala za klobuk 500 frankov!«

Novoletna pesem

O naglo, naglo čas beži,
v brezmejno večnost gine!
Naj tudi kdo vesel živi,
vse časno hitro mine.
Ko leta tek je dokončan,
nazaj nam nikdar več ni dan,
to srca naj prešine!

O Bog, dobitljiv nam si bil,
naj bo ti hvala peta
za milosti, ki jih delil
preteklega si leta:
za zdravje, srečo, sladki mir
in vseh dobrot bogati vir
te hvali duša vneta.

Da srečno novo leto bo,
le sveto vsi živimo!
Podpira Jezus nas z močjo,
da vredno ga častimo.
Naj vse nam odpusti Gospod
in nas obvarje novih zmot,
pristrčno ga prosimo!

Dodeli nam, da slednji dan
se bomo vojskovali,
če grehu stavimo se v bran,
na veke bomo stali.
O Jezus, k sebi vodi nas,
da v rajju bomo večni čas
té z angeli uživali.

Skrivnostna pota

V zapadnem svetu, v Ameriki in tudi na dar vlada za katoliško vero zanimanje, ki raste ter tudi prinaša sadove. Zato n. pr. na Angleškem, so katoličani v manjšini. Ven-Angleškem več tisoč ljudi vsako leto prestopi v katoliško vero, prav tako v Severni Ameriki; pa tudi v Nemčiji je vedno več konvertitov.

Ako pogledamo podrobneje na spreobrnjenja, bomo velikokrat videli, da so »božja pota«, po katerih pridejo do vere, zelo

različna, da se Bog včasih posluži majhnih dogodkov in tudi »majhnih« ljudi, po katerih pokaže pravo pot.

Ako bomo v naslednjih zgodbah, kjer konvertiti sami pripovedujejo o sebi, videli, kako jih je Bog vodil, bomo pač ob drobnih zgodbah našli, da »božja pota ni so človeška pota«.

UKRADENI ROZNI VENEC

L. Williams pripoveduje: »V mojih mladih letih me je mati pogosto vzela s seboj, ko je šla kot čistilka na delo po hišah. Dobro se spominjam, kako je ob nekem obisku pretresla blazine na postelji in je iz-

pod zglavja padel na tla lep rožni venec. Imel je zlati križec in ugajala mi je živa rožnata barva. Iz radovednosti sem spravil rožni venec v žep.

V postelji doma sem skrivaj ogledoval stvar. Prvič sem opazil, da je na križu figura trpečega Kristusa. Skril sem rožni venec v svojo posteljo; spati pa nisem mogel celo noč. Pred očmi mi je bila ona slika s križa.

Zjutraj sem se napravil bolnega, da mi ne bi bilo treba iti z materjo, ki pa je vztrajala na tem, da grem z njo. Zdelo se je, da ni nihče pogrešil rožnega venca, ki sem ga potem tam skrivaj položil pod blazine nanj. V srcu mi je postalo laže. Začel sem natančneje ogledovati sobo: na mizi blizu postelje je ležala mala knjiga o pobožnosti do božje Matere, v njem je bil omenjen tudi rožni venec in kako se moli. Veliko sem mislil o vsem tem, Materi nisem ničesar omenil, pač sem nekaj dni kasneje šel k tisti družini, kjer sem priznal tatvino rožnega venca. Povedal sem pa tudi, da bi rad kaj več vedel o tem in seveda o nauku katoliške vere. Danes sva oba, moja mati in jaz, katoličana, ker sem nekoč ukradel rožni venec... »

OTROŠKI KORAKI

L. E. pravi: »Ko sem se preselila v stanovanje s pohištvom blizu katoliške cerkve, mi ni niti na misel prišlo, da ima tudi to svoj pomen. Prvega jutra so me že zgodaj prebudile otroške stopinje. Pogledala sem skozi okno ter videla skupino otrok, ki so jih sestre vodile k maši v cerkev.

In vsakega jutra se je ponovila isti slika. Ob nedeljah pa še več. In stopinje so se čule že ob šestih zjutraj in trajale tja do dvanajste ure.

Ležala sem v postelji, saj je bil dan počitka, a brez pravega veselja. Mislila sem na ljudi, ki so tako vztrajno prihajali v cerkev. In končno nisem mogla več vzdržati. Dvignila sem se in šla med ljudmi tudi sama v cerkev. Upala sem, da me ne bodo spoznali v množici, da nisem katoličanka. Bila sem ponosna, da sem dobro zadela v obnašanju, da sem vstala, ko so vstali drugi, in sem sedla, ko so sedli drugi.

Večkrat čujem, da so konvertiti ponosni, da jih je pripeljal v cerkev škof Sheen ali ta oni monsignor. Le malo jih je, ki bi mogli reči tako, kot morem jaz: pripeljalo me je v pravo Kristusovo cerkev 350 otrok, ki so hodili k maši. Hvala vam, otroci!«

LISTIČ NA AVTU

H. S. Banoch piše: »Najin mali nečak ga je pilepil. Z ženo sva odpotovala na počitnice, pa nisva ničesar opazila. Ko sva se pripeljala v S. Louis, je naju opozoril prometni stražnik, da nimava tam pravice parkirati. Našla sva ga pri vozu. »Čakam na vaju«, je nama rekel. »Kazen bosta morala plačati. Vendar bi prej rad vedel, kaj pomeni ta listek, ki je na steklu.« Žena je pogledala in je našla listek, kjer je bilo zapisano: »Recite vsak dan: Slava Brezmadežnemu Srcu Marijinemu in prosimo, povejte svojim prijateljem, da store isto.« Žena je na kratko razložila stražniku o Fatimi, o obljubah za mir v svetu in o spreobrnjenju Rusije.

Stražnik se je popraskal po vratu: »Nikdar nisem ničesar slišal o tem«. »Ako želite, vprašajte prvega katoliškega duhovnika v S. Louisu in vam bo podrobneje razložil,« je rekla žena. Stražnik ni ničesar odgovoril. Vprašal je za registracijsko knjižico, zapisal si naslov, potem pa rekel: »Sicer bi vam moral dati »tiket« (kot kazen), pa ni posebnih določil za tujce v našem mestu. Naj bo za danes.«

Po nekaj mesecih sva prejela pismo: »V S. Louisu bi morala biti vidva kaznovana, ako se še spominjata, a sta me z onim listkom pripeljala v Cerkev. Prosim vaju, da bi prišla kot botra k mojem krstu, ki bo 21. avgusta, na praznik brezmadežnega Srca Marijinega. In ne pozabita prinesiti s seboj nekaj sto takih listkov.«

LEDENA POT

M. J. Darrow pravi: »Moj stari oče je bil advokat v nekem manjšem mestu. Njegov urad je bil na koncu glavne ulice, ki se je končala ob vznožju hriba, kjer je bila na vrhu katoliška cerkev. Imel je navado vsakega jutra, da je pogledal skozi okno. Opazoval je irsko ženo, ki je stopala v hrib, z očmi ji je sledil, dokler ni zavila v cer-

kev. Mesto ni bilo veliko in v takem kraju vedo vsi, kdo je kdo. Bila je vdova, ki je skrbela za otroke z delom po hišah.

Minilo je več mesecev. Prišla je zima. Ko je stari oče šel v urad, se je moral boriti za vsak korak po ledeni poti. Že iz navede je tudi tokrat stopil k oknu, v mislih prepričan, da danes one Irke ne bo na cesti. Obstrmel je, ko je pogledal skozi okno. Večkrat je kasneje pripovedoval: Solze sem imel v očeh, saj sem videl staro ženo na kolenih in rokah, ko se je tako rekoč po vseh štirih plazila v cerkev.«

Tistega dne ni ničesar več mogel delati. Zaprl je urad in odšel domov. V hiši so imeli pomočnico, ki je bila tudi Irka. Ko je slišala nemir v sprejemnici, je pogledala, zakaj je gospodar tako nenadoma prišel domov. Stari oče jo je prijel za rame: »Si katoličanka?« Prestrašila se je tako, da ni mogla spregovoriti besede, le pokimala je. »Ali imaš kakšne knjige o tem?« Spet je pritrnila. Naročil ji je, naj mu jih prinese: »Rad bi vedel, kakšna je vera, ki premore take vernike, da gredo po kolenih in ledu za njo.«

Ostali del zgodbe je preprost. Zaradi vzgleda revne vdove je vsa naša družina sprejela katoliško vero. In sedanji rod premore pet katoliških domov.«

Sesti slovenski socialni dan

V Argentini so imeli Slovenci, med katerimi je mnogo znanih socialnih delavcev iz domovine, svoj šesti socialni dan, ki je obravnaval tvarino: **Gospodarske in socialne razmere v domovini.**

Prvi predavatelj, prof. dr. Ahčin, je govoril o **komunizmu v Jugoslaviji**. Predavatelj je znova dokazal, da je zelo dober poznavalec komunizma na splošno in še posebej Titovega komunizma v vseh njegovih rafiniranih oblikah, s katerimi skuša varati vso svetovno javnost. Titov komunizem slovi prav tako na materialističnem svetovnem nazoru kot oni v Moskvi. V naši domovini je napravil ogromno duhovne in materialne škode.

Drugo predavanje: »**Gospodarske razmere v domovini**« je pripravil naš mladi znanstvenik dr. Janez Arnež, ki živi v Washingtonu. Z bogatimi statističnimi podatki opremljeno predavanje je pokazalo, kako slabo stoji slovensko gospodarstvo, kako je davčna obremenitev v Sloveniji najvišja v Jugoslaviji in da Slovenija žrtvuje za skupne namene in za južne kraje več kot vsaka druga pokrajina.

Sledilo je tretje predavanje o **socialnih razmerah v domovini**, ki ga je podal g. Smersu Rudolf. Povedal je, kakšno je sedaj doma razmerje med delodajalcem in delavcem. Prikazal je stvarno vrednost delavskih samouprav, navedel je glavna določila iz zakona o delovnem razmerju ter pokazal, kakšno je sedanje socialno zavarovanje doma. Tu in tam je zabeležiti kakšen napredek (otroške doklade, razširjenje pokojninskega zavarovanja in slično), toda ta napredek se ne more primerjati z napredkom v socialnem zavarovanju n. pr. v Zahodni Nemčiji.

Na podlagi teh ugotovitev prihaja šesti slovenski socialni dan v Buenos Airesu do enodušnega sklepa:

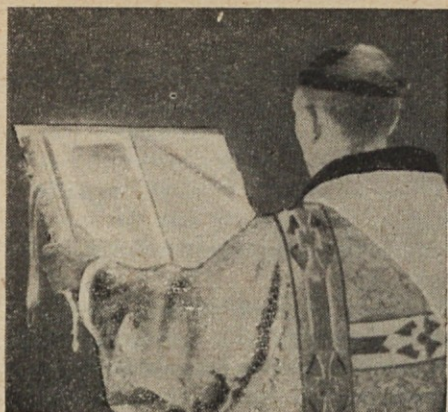
da more po zrušenju komunizma v domovini delovnemu, poštenemu in politično zrelemu slovenskemu narodu zajamčiti življenja vredno bodočnost **le takšna gospodarska in socialna ureditev Slovenije**, da bo Slovenec na svoji zemlji svoj gospod tako, da bo v popolni svobodi mogel razpolagati s sadovi svojega dela za utrditev in rast slovenskega narodnega gospodarstva, slovenske narodne in krščanske kulturne samobitnosti ter politične samostojnosti.

Fantovsko sonce. — Stražnik najde pijanega fanta, zvrnjeneja v jarek. »Vi, mladenič, kaj pa pravzaprav delate tukaj?« — »Sončim se.« — Stražnik: »Sončite se? In ob luni?« — »Jasno! Saj so mi prijatelji povedali, da je luna fantovsko sonce.«

To bo srečen zakon! — Ivanka: »Znam voziti avto, igrati tenis, plavati pod vodo...« — Jurček: »Jaz pa znam šivati gumba, krpati nogavice, kuhati se bom pa naučil prihodnje tedne.«

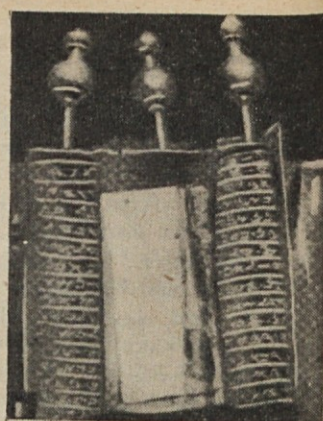

2

1

3

BOG GOVORI PO SVETIH KNJIGAH

Sveto pismo („Biblija“ = knjiga) je najpomembnejša knjiga na svetu. „Pisma so, ki pričujejo o meni“, je rekel Kristus, kot poroča njegov učenec-apostol Janez (5, 40).

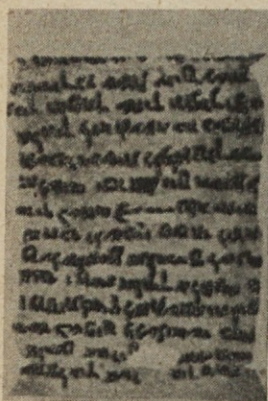
Čuva jih in pravilno razlaga Cerkev. „Kdor vas posluša, mene posluša“ (Mat. 16, 18).

- 1** Nauk teh knjig razširja med vsa ljudstva zemlje. Pri službah božjih jih slovesno bere in razlaga.
- 2** Sveto pismo je zbirka izbranih zapiskov. Naredili so jih v različnih dobah ljudje, navdihnjeni od Boga (zgodovinarji, preroki, pesniki) in nam tako ohranili božja sporočila ljudem. Ti zapiski so bili napisani včasih na tablicah iz žgane gline, včasih na papirusu (neke vrste papir iz listov egipčanske rastline papirus), včasih na pergamentih (živalski koži).
- 4** Najstarejši prepis (v hebrejskem jeziku) 10 božjih zapovedi so našli v Egiptu: na papirusu iz 1. stol. pred Kristusovim rojstvom.
- 3** Pergamente so sešili skupaj in jih zavili v zvitke. Tako so jih lahko odvijali in brali drugim.
- 5** Ni še dolgo od tega, ko so odkrili nekaj starih pergamentov v starodavnih vrčih, skritih v votlinah Qumram ob Mrtvem morju v Palestini.
- 6**

4

5

6

Nepoznanemu prijatelju † dr. Kuharju

O b štiridesetletnici osvoboditve Slovencev izpod tujega jarma je Vsemogočni osvobodil zemeljskih težav enega mojih prijateljev, ki ga nisem nikdar videl, a sem ga kljub temu spoštoval in resnično rad imel.

Bilo je pred dvajsetimi leti, ko sem bil doma na dopustu. Po navadi sva bila z očetom še pozno v noč na lovišču. Neko soboto pa sem se začudil, da je oče že popoldne zažvižgal psom in jo ubral hitro proti domu. Še bolj sem se začudil, ko je doma sedel k radiu, ga odprl in se je oglasil prijeten glas o političnih dogodkih preteklega tedna.

»Kunde' je ta dr. Kuhar«, je rekel oče. »Pravim ti, da v marsičem poseka še samega Churchilla!« Vedel sem, da moj oče visoko čisla Churchilla, zato sem ga začel spraševati, kdo je ta dr. Kuhar. »Moj politični nasprotnik je, a je vreden, da vodi državni brod v Beogradu. Škoda, da mu kolar ne dovoljuje, da bi bil priljubljen, kot zasluži,« je razlagal oče. »Beži no,« se oglasil mati. »Kljub kolarju ga pa vsi poslušamo in tudi ti ne zamudiš nobene sobote.« Od takrat sem se tudi jaz pridružil Kuharjevim poslušalcem in spoštovalcem, saj je znal napraviti vedno dobro prognozo, kaj se bo med tednom v politiki zgodilo.

Deset let pozneje me je prineslo na ta »Otok«. Javil sem se mu s pismom in ga vprašal, kaj naj naredim, da se bom čim prej življal v te angleške razmere. Šegavo in veselo mi je odgovoril: »Nikar ne hiti, fant, časa imaš zadosti in šeg in navad se boš naučil kaj kmalu. Tukajšnjega jezika se pa jaz učim že deset let, a ga še ne znam. Pravijo, da veliko Angležev umrje prej, kot se naučijo svojega jezika.

Potem so se pisma med nama izmenjavala. Moja so bila polna obupa, ker se je vrnitev domov oddaljila. Njegova pa so bila polna vedrine in tolažbe ter poizkusov iz slabo kazajočih dogodkov napraviti bodrila in upapolne znake.

Ko je zvedel, skozi kakšno Golgoto sem se izvlekel iz domovine in kje so moji živ-

ci, je hitro odpisal: »Da ste skozi tri leta vašega četovanja bili le malce krenjeni po nosu, je znak, da ima Bog še svoje namene z Vami. To pravim kot duhovnik. Kot človek pa bi rekel, da je to opomin, da ne silite preveč korajžno z nosom naprej. Včasih ni sramota biti kje zakaj...« Nato je razlagal, kako je spoznal mojega očeta in kako sta se nekdaj dobila na nekem lovu pri Vevčah. Moj oče ga je zalotil na napačnem mestu in ga nahrulil: »Gospod, bolje bo, da kot sv. Peter lovite duše, kot pa v bičevju divjačino, ki ni tako neumna, da bi čofotala po močvirju. Vaša sreča, da imate tako pameten glas'. . .« — Dr. Kuhar si ni znal raztolmačiti, zakaj mu je takrat oče tako dejal in ni vedel, kaj je mislil pod besedami, da ima »pameten« glas.

Ko je odšel v Novi svet, je pisal poredkoma. Obilica dela, bolezen in leta so to opravičevala. Tudi spremenil se je. Tožil je po zeleni, tihi, patriarhalni Angliji, ki jo je vzljudil, kot Slovenec vzljudi zeleno štajersko. Zdaj sem ga skušal jaz bodriti. Živo se je zanimal, kako živimo Slovenci tod po Angliji. Skoraj v vsakem pismu pa je stalo: »Vi mlajši boste že dočakali vrnitev, mi starejši ne.« Tudi v zadnjem pismu je to znova omenjal. Dostavil je: »Po vrnitvi boste našli tam nov rod, svojevrstno vzgojen. Ali trdno verujem, da bo vpliv tretje božje Osebe, ko pride čas, vse spravil v pravi tir. Ne boste me slišali v ljubljanskem radiu, ali hvaležen Vam bom, če se me boste spominjali v molitvah. . . .«

Odgovor na to pismo je obtičal v mojem pisemskem bloku. Naj najino dopisovanje zaključiti ta spomin — osebno nepoznanemu prijatelju.

Ap, Anglija

Australija

Avstralija, ta peti kontinent na naši zemlji, do včeraj še ves zavil v neprodirno megljo nepoznanosti in tako strašansko daleč, da razen o tistih čudnih živalih, ki svoje mladiče kar prenašajo v zato zraslih vrečah, o njej pretežna večina nas brezdomcev le malo ve.

Bil sem v Parizu dve in pol leti, oče štirih otrok, mož bolj bolehnega kot zdrave že-

ne, zaposlen v nam emigrantom dobro poznani tovarni »Citroën«. Tam v St. Ouen, v zelo majhni, drago plačani borni sobici sem preko dve leti v mislih pisal vse svoje težave in gradil bodočnost v oblake. Razen »Naši luči«, mohorjevih knjig, tu in tam kakšen slovenski časopis, sem imel le malo ožjih znancev, vsaj dozdevali so se mi vsi tuji. Nisem eden tistih, ki svoje duševno trpljenje obešajo na veliki zvon, rad pa tudi od sreče prekipevajoče srce skrijem v svoji notranjosti. Tako sem bil pretežno sam, nemoten v svojih bodočih načrtih. Uspel sem dobiti svoje najdražje k sebi, zapustil Pariz in danes smo vsi skupaj v tisti tako strašansko oddaljeni, neobljudeni ter tuji Avstraliji. Tako vsaj smo si to deželo vedno slikali. Za dosego cilja sem premnogim še vedno dolžan več kot samo zahvalo. S temi vrsticami o Avstraliji pa želim tudi izpolniti obljubo, dano znancem in prijateljem, zlasti tistim, ki mi boste še sledili.

Izražam tu najtoplejšo zahvalo mednarodni katoliški organizaciji »NCWC« v Parizu za vso pomoč in razumevanje, ki sem je bil deležen. Enako hvaležnost izrekajo moji še nedorasli otroci, ki so zdaj tukaj našli košček domovine. Prav tako se zahvaljujemo č. g. Čretniku in č. g. Flisu za njuno zares požrtvovalno delo. »Bog vam vsem poplačaj,« je naša želja.

Prispevše v Avstralijo nas je že na ladji pozdravil pater Bazilij in nas kot prvi seznanil o tukajšnjem življenju: »Slovence nas je v Melbourneu že kar preko tri tisoč. Imamo svoj slovenski klub, pevski zbor »Triglav«, dramatsko skupino, šah. odsek, ping pong, tenis, odbojko in kaj vem, kaj še vse. Pripravljamo se celo na gradnjo lastnega kulturnega doma. Če boste kaj sodelovali, Vas bomo zelo radi sprejeli. (Kajpak sem mu to takoj obljubil.) Imamo klubski vestnik, časopis »Misli«, v Sidneyu izhaja »Žar«, skratka na vse načine skušamo strniti Slovence v eno družabno celoto. Žal moram naglasiti, da vedno ne uspemo; ravno ti neuspehi pa nas še bolj podžigajo v naši vnemi in potrpljenju. Melbourne je zelo veliko mesto, ne sicer tako po številu prebivalstva, kot po obsegu. Fantje bodo šli takoj v šolo. Ostali bi lah-

ko posečali večerne tečaje za jezike, ki so brezplačni. Te ugodnosti bi naši novodošli nikakor ne smeli prezreti, kar se jim v poznejšem času kaj rado maščuje; čim pa obvladate jezik, so vam odprta vsa vrata.»

Tako nekako je razprezal svoje misli naš pater, nam v tolažbo, dokler mu ni pošel skopo odmerjeni čas.

Kako sem za to hvaležen patru, saj je pomiril mojo notranjost, ki so jo vso pot vznemirjale skrbi vseh vrst, kam bomo prišli in kako bo.

Stanovanje smo lahko dobili in se sprašujem, zakaj tista garancija za stanovanje, ki jo ob izdaji vstopne vize tako trdovratno zahtevajo. Vsaj tukaj v Melbourneu zdaj ni več stanovanjske krize. Rešili so to pereče vprašanje ravno novonaseljenci največ. Vse zida in gradi na vseh koncih in krajih, kar oblasti podpirajo, stari naseljenci ali Avstralci pa tega nič kaj prijazno ne gledajo. Njihovi temelji so namreč razmajani. Skromnost, varčevanje, požrtvovalnost, morda celo pridnost so jim kar nekako tuje besede. Mi pa smo to prejeli za doto od svoje slovenske matere. Tempo razvojne dobe Avstralije je na zelo visokem nivoju, kar pa seveda ni brez senčnih strani. Nastajajo tudi nove hidrocentrale; tuje delniške družbe vlagajo bajne vsote v nove tovarne; država gradi ceste, železnice, mostove in druge objekte. Naslednje leto se bo Melbourne že lahko postavljaj celo z nebotačniki ameriškega stila. Dotok novih naseljencev ni majhen in to največ ravno v državo Victorio radi za nas Slovence najbolj povoljne klime. Ta priliv povzroča od časa do časa tudi brezposelnost, vendar ne v pravem smislu besede. Delavcev stavbne stroke, zidarjev, tesarjev, mizarjev ter ostalih občutno manjka. Zaslužek je nad povprečjem evropskega. Stanovanja so v primeri z ostalimi življenjskimi potrebščinami še najdražja; kar četrtno zaslužka je treba računati zanje. So pa to zares stanovanja, ne morda kakšne podstrešne ali kletne podrtine.

Prijetna novost za nas Evropejce je tudi štirideseturni teden. Socialnega zavarovanja, sličnega evropskemu, tukaj ni, kljub temu delavec v slučaju nezgode pri delu prejme nad polovico svojega rednega

zaslužka. Možna so še razna zavarovanja za slučaj dolgotrajnih bolezni ne na previsokih prispevkih. Če imajo srečo, se pridni in nekoliko varčni v par letih postavijo na trdne noge. Za nas nova je tudi tukajšnja svojstvena trgovina: na kredit in plačilo na obroke lahko kupiš vse od zemlje, hiše pa do navadnih čevljev. Depozit (znesek, ki ga vplačaš ob nakupu) in tedenski plačilni obroki so njihova parola. Avstralski trg nam zadnje čase nudi vse, kar do nedavna ni bilo. Za primer naj navedem surovo maslo. Tukajšnje prebivalstvo ne pozna nesoljenega »putra«. Vladni odlok pa je pred nedavnim dovolil njegovo izdelavo, češ da ga zahtevajo novoavstralci. Mleko po tolšči daleč prekaša evropsko. Bržčas bo to zaradi tega, ker ga pridelovalci zaradi preslabe pitne vode ne morejo mešati z njo.

Med nami v Parizu je bilo splošno razširjeno mišljenje, da v Avstraliji ni dobiti vina, za nas Slovence vsekakor neprijetna napoved. O, še koliko ga je in še prav po ceni; nič strahu zaradi tega, ljubitelji božje kapljice.

In naše verske razmere? Omenil sem že, kako nas je sprejel pater Bazilij, ki ima silno veliko delovno področje, zaradi česar ga vidimo največkrat le enkrat mesečno, ko daruje sveto mašo za nas Slovence v Melbournu. Sicer pa se trudi biti povsod: tu orje ledino, tam je potreben krst novorojenega Slovence, na drugem mestu zopet ni mogoče obljubiti večne zvestobe v obliki poroke brez našega gospoda, mnogi bolniki doma in po bolnicah ga težko pričakujejo, brez pogrebov tudi ni, neredkim pomaga iz taborišča in do zaplitve, številnim nudi pomoč v obleki, katero zbira na svojih službenih potovanjih, danes se poti na sodišču v vlogi tolmača, jutri se pojavi na emigrantskem uradu radi raznih dokumentov za svoje tukajšnji Slovence. Omenjam to zato, ker vem, da izseljenski duhovnik res dela, čeprav ga človek le redkokdaj vidi. Kdor more, je prav, da ga podpira.

Minulo nedeljo smo šli Slovenci s p. Bazilijem v lepem številu v Sunbury. To je kraj, oddaljen 30 milj iz Melbourn, kamor se zberejo na romanje vsako leto kristjani raznih narodnosti, eni z avtobusi, drugi z lastnimi avtomobili, ostali pa z vlakom. Vreme nam je bilo zelo naklonjeno. Zbrala se je preko deset tisoč glava množica romarjev. Nad polovico se jih je strnilo v veličastni nad dve uri trajajoči procesiji, ki se je zaključila pred oltarjem na prostem. Dosti procesij sem imel priliko videti

v življenju, toda da bi v kateri ljudje z večjo pobožnostjo molili rožni venec, pa še ne. In ne samo ti, ki so šli za Najsvetejšim, marveč tudi vsi ostali, ki se procesiji niso mogli priključiti. Nihče se ni sramoval imeti rožnega venca v rokah in pasti na kolena v počastitev Kristusa Kralja. Posebnost te procesije so narodne noše z raznimi banderi. Čehi so prinesli s seboj celo kip praškega Jezuščka, pa tudi mi Slovenci smo s pomočjo patra spravili kar pet ženskih in dve moški narodni noši skupaj. Za začetek kar lepo! Nepozaben pogled je bil ob zaključku na pred oltarjem zbrane vse narodne noše. To sliko je hotel imeti sleherni fotoreporter, katerih število ni bilo majhno. Šele zvečer okrog šeste ure smo zapustili ta prekrasni kraj in dom gg. salezijancev s trdnim sklepom, naslednje leto priti še v večjem številu.

Lepe pozdrave vsem, znancem in prijateljem še prav posebej, iz daljne Avstralije.

CENE

Predstavniki smo

Kako bi imel prave pojme o tujini in o življenju na tujem, preden odideš od doma! Tako je bilo tudi z mano. Kot ti, sem odšel, da bi si zaslužil denar, da bi si uredil mirnejše in ugodnejše življenje, kot bi ga bil deležen doma.

Z zanimanjem sem motril vse, kar je bilo novega zame. Če je prišlo kaj neprijetnega, sem potrpel in mislil, da je za kaj pomembnega, treba doprinesiti tudi kaj žrtev.

Sprva sem občutil le na splošno, kaj je tujina. Ti prvi, grobi občutki, mnogokrat neprijetni, so se počasi zabrisali. Privadil sem se novih krajev in novih ljudi. Toda neopazno, ob nepričakovanih časih mi je vstalo spoznanje, da smo ljudje na svetu ustvarjeni različno. Mislil sem, da bom pozabil na preteklost, mislil sem, da se bom čisto udomačil med tujimi ljudmi, pa se ni dalo. V globini srca me je včasih prijelo in žgalo: drugega naroda sem človek in druge dežele sem sin!

Presrečen sem obstal, ko sem videl, da pozna svet tako malo zemljepisja. Predstavili so me kot Slovence, pa niso vedeli, od kod sem. Ko sem rekel, da sem iz Jugosla-

vije so začeli govoriti, da so že slišali o Češkoslovaški, misleč, da je oboje isto kot lonec in pisker. Počasi sem svoje sosede le naučil, da ni to eno in isto, da je razlika tudi med Slovencem in Hrvatom, da ne rečem Srbom in Makedoncem. Pa se mi vendar še večkrat zgodi, da me kdo zamenja s Poljakom ali Baltom.

Lipa zelena je . . .

Lipa zelenela je
tam v dišečem gaju,
s cvetjem me posipala,
d'jal sem, da sem v rajju.

Veje raztezavala
k nebu je visoko,
meni pa je do srca
segala globoko.

Tičice je lipica
v senčico vabila;
kadar ležal sem pod njo,
me je ohladila.

Sedaj pa je revica
skoro ovenela,
cvetje, perje zeleno
zima ji je vzela.

Spavaj, draga ljubica!
Večno ne boš spala,
nova pomlad zelena
novi cvet bo gnala.

Zopet bodo tičice,
tičice presladke
pesmice prepevale,
pesmice pregladke.

Pa boš zopet lipica
v senco nas vabila,
dragim svojim srčeca
žalostna hladila.

Ta pesem je simbolična. Ko pojemo o lipi, mislimo na slovenski narod. Lipa je slovensko in sploh slovansko drevo. Pod lipo so se zbirali naši stari na vasi in razpravljali o skupnih in javnih zadevah. Pod lipo so zvečer fantje zapeli. Marsikje so še sredi vasi stoletne lipe.

Pod italijansko oz. nemško okupacijo te pesmi naši ljudje niso smeli peti.

Tako sem počasi odkril, da je človek v tujini predstavnik svojega naroda. Hočeš ali nočeš, tako je. Jaz nisem bil jezen, če sem moral začeti predstavljati Slovence. Zjzelo pa me je, da bi predstavljal to, kar nisem. Vesel sem bil ugotovitve, da smo Slovenci drugačni kot Italijani. Ko je inženir pohvalil, da pozna Slovence kot dobre delavce, mi je zrastel pogum. Rečem vam, da če nikdar prej nisem čutil s svojim narodom, sem začel čutiti sedaj: rastlo je spoznanje, da sem predstavnik tujcem neznanega naroda in želel sem, da bi ga spoznali kot delaven, pošten, kulturnen in veren narod.

Mislite, da je Friderik Baraga prvi dan svojega življenja postal misijonar Indijanec in da je dr. Korošec bil slovenski predstavnik že prva leta svojega življenja? Učil se je za kaj drugega, pripravljal se je na drugačno življenje. Podobno smo tudi mi mislili na kaj drugega kot to, da bomo po teh čudnih in različnih deželah hodili in drugim kazali, da je na svetu narod, ki se zove Slovenci, ki ima take in take lastnosti, ki ma stotine in stotine kilometrov od tod svoje lepe kraje in ki je skozi stoletja in stoletja trpel in garal, da se je preživel v sedanjost.

Človek obrača, Bog pa obrne, pravi pregovor. Življenje prinese človeku nove naloge. Poznam fanta, ki je bil razgrajač. Srečal je dekle, se poročil z njo in je danes odličen mož in sijajen oče svojih otrok. Neka-ko tako je prišlo tudi to, da smo bili postavljeni pred nalogo: hoditi po svetu in širiti poznanje slovenskega naroda, vsak na svojem mestu, vsak v svojem kraju.

Čisto prav je imel tisti rojak, ki mi je zadnjič pravil, da so prišli časi, ko moramo Slovenci na tujem storiti še kaj več za svoj narod, kot od časa do časa pri litru slovensko zapeti. Je res, da tujci v gostilni radi prisluhnejo lepi večglasni slovenski pesmi. Toda vse drugačen vtis naredi zbor, kadar nastopi, močnejše so proslavi ime v svetu, če ga širi slovensko društvo, če v imenu Slovencev nastopi odbor.

Zdaj ob začetku novega leta je aktualno, da slovenska družina naroči slovenski list. Malo je danes izbire v tem pogledu zaradi razmer. Toda važno je, da zahaja v vsako

družino slovenski list. Ko ga bo poštar nosil, bo mimogrede poškilil vanj in skušal kaj razumeti in se bo zanimal, kakšne vrste jezik je to. Budilo se mu bo zanimanje za slovenski jezik. Sosega bo, ko se bo naveličala klepetati, listala slovenski list, gledala fotografije in njeno obzorje se ji bo razširilo za tistih par tisoč kilometrov, ki jih šteje slovenska zemlja. Ni potrebno omenjati, kako to vpliva na otroke. Pomislimo na to, kaj je rekel ameriški senator Lauše o svoji slovenski materi: prebivala je Mohorjeve knjige in s tem nehote budila v svojem otroku slovensko besedo, zavest in ponos na slovensko knjigo, na kulturo naroda, iz katerega je izšel.

Predstavniki svojega naroda smo! Hočemo ali nočemo, smo. Smo dobri predstavniki ali pa slabi. Ko se zdaj oziramo v leto, ki prihaja, v te čase, ko polagoma nastaja združena Evropa, je ta zavest velikega pomena. Novi časi prihajajo in z njimi se rodé nove naloge. Nove naloge stopajo tudi pred Slovence in Slovenke, ki živijo v zapadni Evropi. Nove naloge, ki izhajajo iz zavesti, da smo slovenskega pokolenja in da se v naših žilah pretaka slovenska kri.

r.

7z dežele pod Triglavom

Najpomembnejši dogodek v zgodovini slov. gospodarstva zadnjih let je otvoritev prvega dela koprskega pristanišča za prekoceanske ladje. Dne 7. decembra je pristala v Kopru prvič prekoocenska ladja in to slovenska ladja »Gorica«. Ko je bil Trst prisojen Italiji kljub slovenskemu zaledju, so se Slovenci odločili narediti iz pristanišča za manjše obalne ladje v Kopru veliko pristanišče, skozi katerega bi se lahko razvijal ves tovorni promet, pomemben za slovensko gospodarstvo, da ne bi bili navezani na drugo državo ali drugo republiko. Prenapolnjenost reškega pristanišča je k temu precej pomagala. Lepa avtomobilska cesta veže Koper z Ljubljano. Treba bo še zgraditi odsek železnice. V pristanišču samem bo seveda treba nadaljevati z dose-danjim delom. Prostora je veliko in se za to obeta Koper še velik razvoj.

Podražile so se cene kruhu, sladkorju, tobaku, elektriki in železniškim vožnjam

(tem za 15 %). S tem so bile udarjene predvsem široke ljudske množice. — Na železnicah je začel voziti eden od petih motor-nih vlakov, ki jih bodo izdelale madžarske tovarne. Kočevjarji se seveda jezijo, da imajo še vedno živinske vagona za »udoben in hiter«^o prevoz. — Sodražica se je končno skopala iz ruševin. — Prebivalci Retij v Loškem potoku si napeljujejo vodo-vodne cevi. — V Kranjski gori na Gorenjskem so zgradili na bližnji vrh Vitranc vzpenjačo. Dvigne se v 24 minutah 750 metrov visoko. — Spet so ukini nekaj občin in jih pridružili drugim. — Pred leti so v dolini reke Rižane v Istri kupili šest parov bobrov (katerih koža je zelo draga) in jih začeli gojiti. Zdaj jih je že okoli 950.

Ko so lovili srnjaka med Šempasom in Prvačino na Krasu, je lovec ustrelil drugega lovca 32-letnega Suliča, misleč, da je srnjak. — Restavracijo na Gospodarskem razstavišču so v Ljubljani zaprli, ker je naredila nad 2 in pol milijona dolga. — Zdravnik dr. Sluga je s Fiatom trčil v dolenski vlak v Ljubljani, ker je železničar baje pozabil zapreti zapornice. Zdravnik se je ubil.

V Križevcih pri Ljutomeru so položili k počitku bivšega rektorja ljubljanske univerze prelata dr. Matija Slaviča. Ta mož je ob razpadu Avstro-Ogrske s svojim delom rešil izpod madžarske oblasti večino Prekmurja. Bil je slovenski izvedenec sve-tega pisma, ki je vsega prevedel na novo iz hebrejskega jezika. Žal ni dočakal, da bi bil njegov prevod v celoti natisnjen. Upajmo, da bomo kmalu zagledali vse sveto pismo, po njegovi zaslugi znova prevedeno v slovenščino.

25 let že »norce brije«^o v ljubljanskem radiu Frane Milčinski. — V Kranju je umrl bivši notar v Mariboru dr. Ivo Šorli, slovenski pisatelj, domá s Tolminskega. — Umrli je tudi slavni operni pevec Marij Šimenc, ki je pel najprej v Trstu, potem v Mariboru, Ljubljani, dolgo let v Zagrebu in končno je pomagal še Makedoncem ustanovili lastno Opero v Skoplju.

V Črnem vrhu nad Idrijo so nekateri posebno »kulturni«. Za Vse svete so podrli vse spomenike na pokopališču, če so le imeli kak verski napis.

Statistika o izseljencih na Angleškem bo izšla kot »dopolnilo« h knjižici »Slovinci na Angleškem« ter jo boste prejeli s prihodnjo »Našo lučjo«.

London: Na drugo nedeljo v januarju bo v kapeli sv. maša ob 11. uri in popoldan ob 4. blagoslov ter potem sestanek Slovenskega društva v »Našem domu«. Opozarjamo, da je na željo blagoslov eno uro prej, kot je bil doslej. Podrobnosti pa bodo sporočene v prilogi, ki jo boste prejeli v januarju, ko bo mogoče tudi kaj več povedati o kapeli in o »Našem domu«.

Poroki: V cerkvi sv. Cecilije, Holborn, London, sta se 22. novembra poročila Fanka Bolčina in dr. Mihael Matko. — In pri Sv. Filipu Neriju v Mansfieldu sta si obljubila zvestobo 29. novembra Frančiška Veternik in Alojz Zupančič. — Čestitamo!

Knjige in časopisi: Knjigo »Slovenia in European Affairs,« kot tudi knjigo »Socialna ekonomija« ter vse druge knjige, liste in revije lahko naročate preko Slovenske pisarne: 62. Offley Road, London, S. W. 9. Pisarna vodi tudi knjižnico in čitalnico.

LIEGE — LIMBURG

Četrto nedeljo v oktobru je Zveza slovenskih društev v Limburgu nastopila s svojo prvo prireditvijo v Waterscheju. Na sporedu je bila lepa igra »Pri kapelici«, narodne pesmi v moških zborih iz Waterscheja pod vodstvom g. Štefana Rogelj in iz Eisdena pod vodstvom g. Vilija Rogelj. Sledila je prosta zabava.

Igra »Pri kapelici« je edina, katero smo v kratkem času drugič videli na našem odru. Pa bi jo želeli še videti. Na prijeten na-

čin nam pričara košček življenja slovenske vasi v polpreteklosti. Tako igralci kot pevci so se lepo živeli v svoje vloge. Seveda najbolj je bil posrečen pastirček Jurček v obdelavi g. Stanka Revinška. Vsem sodelavcem hvala za trud!

Večer je potekel v veselem razpoloženju.

Poroke: Že pred meseci je gdč. Justina Budna v Dilsnu sklenila zakonsko zvezo z g. Janom Zwakhovenom. V Zwartbergu je gdč. Margareta Virant poročila g. Alojzija Van Hout Vink. V Tongerenu je g. Ferdinand Korošec popeljal pred oltar gdč. Eli van Diest. V Eisdenu je g. Franc Es poročil go. Terezijo vd. Božič. V Hoevezavel pa sta si obljubila večno zvestobo g. Peter Vidic in gdč. Slavka Filipič. — Vsem mladim parom iskreno čestitamo in želimo obilo božjega blagoslova!

Veselje je bilo v družini g. Antona Budna iz Dilsna, kjer so dobili sina Janeza. Čestitamo!

Po dolgotrajni rudarski bolezni je v Gospodu zaspal rojak g. Leščak Franc. Tu zapušča svojo soprogo, v Kanadi pa sina in dve hčerki. K večnemu počitku sta ga spremlili naša molitev in društvena zastava. Žalujemo izrekamo sožalje, pokojnika pa se spominjamo v molitvi!

CHARLEROI-MONS

Leto gre h koncu nič kaj razveseljivo za Belgijo. Ves svet je govoril o njeni svetovni razstavi in naši ljudje so imeli zaradi nje marsikateri obisk (in seveda stroške). Vendar že mesec in mesece premog, ki ga nakopljemo, ne gre v promet. Zato po večini rudnikov delajo le 4 dni na teden. Tudi novih delavcev, ki še niso delali v belgijskih rudnikih, ne jemljejo več. Tako je tudi marsikateri Slovenec prizadet.

Posebnih novic vam tokrat ne moremo poročati, razen praznovanja sv. Cecilije, ki so jo pevci »Jadrana« proslavili v svojem krogu dne 30. novembra.

SVETI OČE PAPEŽ JANEZ XXIII. POŠILJA VSEM SLOVENSKIM IZSELJENCEM IN BEGUNCEM V FRANCIJI SVOJ BLAGOSLOV kot odgovor na čestitke, ki mu jih je ob priliki njegove izvolitve v imenu vseh poslal direktor Misije g. Čretnik.

PAS-DE-CALAIS

Mericourt-Sallaumines

December je mesec praznikov. Izredno prisrčno smo praznovali sv. Barbaro. Dne 14. decembra nas je obiskal sv. Miklavž z igro »Žena s srcem« in komedijo »Piskrovez«. Najbolj pa se veselimo Božiča, saj bomo letos imeli prvič po naši slovenski navadi polnočnico.

V oktobru je bila krščena Brigita Nedeljkovič. — 4. nov. je umrl rojak **Franc Balin**, dne 18. nov. pa **Franc Langer**. Pokoj njunima dušama, domačim naše sožalje. — Vsem Slovencem milosti polno novo leto!

PARIZ

REDNA SLOVENSKA SLUŽBA BOŽJA je vsako nedeljo ob petih popoldne v kapeli MONTCHEUIL, 35 rue de Sèvres, Paris 6°, métro: SEVRES-BABYLONE.

Po zakramentu svetega krsta so postale članice Cerkve: **HRABAR** Emilija (26. oktobra), **OČKO** Alenka (16. novembra), **KOŽELJ** Bernardka (30. novembra).

Emigracija: Odšli so: v **Argentino:** **VUK** Ignac, samostanski brat iz Stične; v **Avstralijo:** **ČELHAR** Jože iz Št. Petra na Krasu in njegova žena **Marija**, roj. **ŠOREC** iz Zagorja na Pivki; **ČUK** Marijan in njegova žena **Elvira**, roj. **STEGEL**, oba doma iz Hrenovic; brata **ŠVIGELJ** Ivan in Jože, doma iz Bezuljaka; **ŠKRABUT** Jožef iz Svetga Vrka pri Mokronogu ter njegova žena **Dragica**, roj. **SUŠNIK**, doma iz Primskovega; **KMET** Remigij iz **ZRENJA** v Istri; **KODELJA** Marijo iz Malega Mluna v Istri; v **Kanado:** **HORVAT** Marija, doma iz Gornje Bistrice v Prekmurju; v **Zedinjene države (USA):** **KASTELIC** Ciril in njegova žena **Olga**, roj. **ZUPANČIČ**, oba doma iz Višnje gore.

Vsem želimo obilo sreče v novih deželah.

OSIE. — Na prvo adventno nedeljo je bila sveta maša za Slovence v Precy-sur-Oise.

SARTROUVILLE. — Dne 15. nov. lani se je poročil **Bremec** Albert, doma iz Lokovca na Primorskem; pred oltar je popeljal **Claudine** Ansa r t iz Sartrouville. Naše čestitke!

POLOŽNICE! — ŠTEVILKI SO PRILOŽENE POŠTNE POLOŽNICE ZA TISTE, KI PLAČUJEJO NAROČNINO PO POSTI. PORAVNAJTE CIMPREJ NAROČNINO, KER SE LIST VZDRŽUJE SAMO OD TEGA. Kdor je že plačal, naj čprosti, da smo tudi njemu po pomoti priložili položnico, in naj jo prihvani za drugič.

POD LUKSEMBURGOM

Iz pisarne katoliške misije v Aumetzu

Po dolgem času in splošni želji naših rojakov je v to okrožje prišel spet stalni slovenski duhovnik, ki bo skušal skrbeti za vse naše ljudi v Aumetzu in daljni okolici, kjer je deloval pred vojno priljubljeni izseljenski duhovnik g. Anton Švelc.

Javljam, da bo nasledaj v Aumetzu vsako nedeljo in zapovedan praznik v župni cerkvi ob 7.30 uri slovenska sv. maša s pridigo in slovenskim petjem v spodnji kapeli. (Spoved: pred sv. mašo ob 7. ure dalje). Sv. maša med tednom bo — kadar bo v nedeljo oznanjena — vedno po sv. maši g. dekana. Hvale vredno je, da poživijo našo službo božjo naše rojakinje z lepim petjem. Lepo vabimo, da se tem glasovom pridružijo tudi naši možje in fantje.

Po drugih kolonijah bo začasno sledeči red za našo službo božjo: **Tucquegnieux:** Vsako drugo in četrto nedeljo v mesecu v koloniji **Marine** zvečer ob 6. uri (prilika za sv. spoved od 5.—6. ure). Tudi tu prosimo za nadaljnje lepo petje pri službi božji. Sv. maše med tednom bodo vsakokrat pravčasno oznanjene. — **Giraumont:** Sv. maša bo enkrat med tednom. Bo še sporočil. — **Algrange:** Vsako prvo nedeljo v mesecu ob 6. uri zvečer (pred mašo spovedovanje).

Za druge kolonije bom sporočil pozneje, kdaj in kje se bomo zbrali. — Enako bom objavil uradne ure pozneje.

V želji, da se z vsemi v novem letu seznanim, vam želim blagoslova iz srca!

Dejak Anton, izselj. duhovnik,
Aumetz (33, Rue de la Victoire)

Kar z neba so padli nekega dne, pa ne zrakoplovi, ampak msgr. Grims, preč. g. Čretnik in še eden. Tistega enega smo dolgo radovedno ogledovali, čeprav smo takoj uganili, kdo je.

Adventni čas je čas pričakovanja Odrešenika in k nam je prišel ravno na prvo adventno nedeljo prvič maševat ter nam tako skrajšal čas čakanja.

No zdaj pa tudi bralci »Naše luči« vedó, kdo je ta »eden«. To je naš novi, tako zaželeni izseljenski duhovnik, naslednik preč. gg. Kastelica in Švelca.

Ena težkih posledic zadnje svetovne vojne je bila tudi ta, da smo izgubili slovenskega duhovnika v Aumetzu. Več kot 19 let je bilo treba, da se je ta rana zacelila.

Preč. gospod **Anton Dejak**, tako je ime in tako se piše naš misijonar, bo skrbel tudi za nas Slovence iz Tucquegnieux. Kadar bo stopil v to ali ono hišo, vas prosim, da se ne norčujete preveč iz Ribničanov, kajti gospod je »tudi tam damá, kjer bik na türn plejzati zna.«

Da smo ga dobili, moramo biti hvaležni zlasti prevzvišenemu škofu dr. Rožmanu, ki nam ga je bil lani obljubil in to obljubo tudi izpolnil.

Novodošlemu gospodu kličemo: Dobrodošel! Želimo mu dosti poguma in potrpljenja z nami. Kako se bo užívljal v naše razmere in kako mu bomo mi postajali vedno bližji, o tem bomo pa še drugič kaj napisali. J. J.

OB NEMŠKI MEJI

Novice iz Merlebacha in okolice

Komaj so utihnili zvonovi, ki so naznanjali žalostno vest o smrti papeža Pija XII., kateremu smo izseljenci v Evropi hvaležni posebno za velepotezno okrožnico »Exul Familia«, s katero smo dobili lastne župnije, so v naši škofiji Metz že zopet po vseh cerkvah sporočili žalostno vest, da je v nedeljo, 30. novembra nenadoma umrl tukajšnji škof dr. **Jožef-Ivan Heintz**.

Rojen je bil l. 1886 v Reims-u, a starši so bili doma iz Alzacije. 20 let je bil nemški škof, splošno priljubljen in nam — izseljencem iz Jugoslavije — še posebno naklonjen.

Razne naše želje in prošnje je z dobrohotnostjo in razumevanjem uslišal in se vedno živo zanimal za naše rojake. Tudi želji, da bi Aumetz dobil zopet slovenskega duhovnika, je takoj ustregel. Na dan sv. Barbare so tisoči vernikov njegove škofije v navzočnosti kardinala iz Pariza in 20 škofov spremili k zadnjemu počitku v katedralo v Metz-u tega neumornega delavca in pogumnega voditelja svoje škofije. Mi smo se ga s hvaležnostjo spomnili v nedeljo, 7. dec., pri službi božji. Naj mu Veliki Duhovnik Jezus tisočkrat povrne, kar je storil našim izseljencem in njihovim duhovnikom dobrega!

Drugo sporočilo je veselo. Odkar je dobri g. Švelc odšel, je podpisani od časa do časa prihajal v Aumetz in okolico in je vedno slišal željo vseh dobrih rojakov, da bi dobili zopet stalno svojega slovenskega duhovnika! Zdaj se je to zgodilo. Bodi pozdravljen izseljenski misijonar g. **Anton Dejak**! Želimo vam mnogo zdravja in božjega blagoslova!

Hvala mu, da je prišel sem, pa tudi hvala vsem, ki so k temu pripomogli (g. škofu dr. Rožmanu, g. škofu dr. Rupp-u, ki je predstojnik vseh izseljenskih duhovnikov v Franciji, direktorju naših kat. Misij g. Čretniku, že imenovanemu rajnemu škofu dr. Heintz-u in drugim). Hvaležni smo tudi č. g. dekanu v Aumetzu, da ga je prijazno sprejel in mu takoj pokazal svojo naklonjenost. Vsem naj Vsemogočni obilo poplača!

Dragi rojaki Aumetza in širne okolice! Strnite se in zbirajte okoli svojega duhovnika! Obračajte se zdaj vanj zaupno v vseh zadevah!

Porok je cela vrsta prijavljenih. Papirji še niso urejeni. Ventin Emil, rudar iz Creutzwalda, je cerkveno poročil na dan sv. Barbare Konjarevič Marijo v kraju svojega bivanja. Naj sv. Barbara, velika zaščitnica rudarjev, izprosi varstva in blagoslova tudi imenovanima!

Od krstov je bil naznanjen v naši pisarni krst **Fon Lucijen** (sin **Fon Alojzija** in **Godler Kristine**). Ta — prvi — zakrament je prejel v nedeljo 7. dec. v Merlebachu. Bog daj blagoslov in trdno zdravje vsej družinici!

Kruta smrt pa nam je ugrabila 9. novembra **Knez Antona**, roj. 10. 5. 1889 v Št. Florijanu pri Gorici; cerkveno pokopan v Morsbachu 9. 11. — **Bračun Franc**, roj. 15. 2. 1891 v Veterniku pri Kozjem, iz Jeanne d' Arc je bil rešen težke bolezni 29. 11. na domu, cerkveno pokopan v Jeanne d' Arc —koloniji 2. dec. — 29. novembra je neki avto povozil rojaka **Ceglar Franceta**, katerega so pripeljali v bolnico v St. Avold, a je po prejemu sv. maziljenja umrl še istega dne, cerkveno pokopan v Sv. Avoldu 3. 12. Pričakoval je ravno svojo ženo in hčerko iz Jugoslavije. — Tem rajnim želimo, da bi čimprej prišli k svojemu Odrešeniku v večno veselje; vsem sorodnikom pa izražamo iskreno sožalje!

Sporočilo vsem rojakom po vseh krajih sveta!

Od raznih strani sporočajo naši rojaki, da bi tako radi kdaj slišali slovensko službo božjo s slovenskim petjem in pridigo. Mnogi so preoddaljeni, da bi mogli priti k nam. Zato sporočamo vsem, da bo **Radio Sarrebruck** prenašal v **nedeljo, 25. januarja 1959** ob 10. uri dopoldne iz župne cerkve v Freyming (Moselle) slovesno **slovensko službo božjo**, pri kateri bo pel pod vodstvom svojega dirigenta g. Emila Šinkovec naš cerkveni zbor »Slomšek« dr. Kimovčev 4-glasno sv. mašo. Z orglami bo spremljal petje g. August Rohr, znani organist iste cerkve, ki je domačin, a vendar vedno naklonjen našim rojakom in našemu petju. Med sv. mašo bo slovenska pridiga. To nedeljo (25. 1.) zato ne bo slovenske službe božje v Merlebachu, ampak v župni cerkvi v Freymingu ob 10. uri. Prav lepo vabimo, da tisti rojaki, ki so v bližini, prihité 25. 1. v Freyming v župno cerkev ob desetih. Našim dragim bolnikom pa dajmo priliko doma, da bodo po Radiu Sarrebruck ob 10. uri malo pozabili svoje bolečine in se z nami veselili naše sv. maše. Prosimo, da obvestite o tem ustno in pismeno na vse strani svoje prijatelje in znance, zlasti bolnike!

*

Končno tudi onim, s katerimi zaradi krajevnih razdalj ne moremo govoriti, izražam svojo željo, da bi vse rojake nebeško Dete v novem letu blagoslovilo, varovalo, vodi-

lo, tolažilo in krepilo v težkem boju za dušo in telo!

Slov. župnik

Stanko Grims iz Merlebacha

PORURJE

V KRSTU SO SPREJELI BOŽJE OTROŠTVO:

Kolmanič Janez, sin Janeza in Marije Kolmanič, stanujoča v Oberhausenu, Schenkendorfstr. 2. Krščen je bil v cerkvi sv. Marije dne 7. XI. — Kolbl Karel, sin Jožeta in Marije Kolbl, prav tako iz Oberhausena, Schenkendorfstr. 2. H krstu so ga prinesli 16. XI. v župno cerkev sv. Marije. — Otrokom želimo zdravja na duši in na telesu, staršem in botrom pa, da bi ju vzgojili za verne kristjane in zavedne Slovence!

Zvestobo in ljubezen sta si obljubila Naglič Jože iz Leskovca ob Krki in Mlakar Marija iz iste fare. Poroka je bila v Herz-Jesu-Kirche v Sterkrade dne 24. XI. Bilo srečno!

Nedeljske maše obiskuje sedaj že redno precejšnje število naših ljudi. Obe cerkvi sta dobro obiskani. Po navadi je zborna sv. maša, to se pravi, da izmenoma molimo in pojemo. Po vsaki maši pa se naučimo še kakšno cerkveno pesem.

Družinska pratika 1959, ki jo je izdala Mohorjeva družba v Celovcu, je že pošla. Kupovali so jo kot tople žemlje. 200 izvodov je bilo za nas premalo.

Posrečilo se nam je dobiti nekaj slovenskih knjig, ki si jih ljudje radi izposojujejo. Žal jih je še vedno premalo. Holandski Slovenci so obljubili, da nam jih pošljejo. Tako bo, upamo, iz tega skromnega začetka počasi zrastle cela knjižnica. — Knjige si lahko izposodite pri slov. duhovniku.

V Porurju je trenutno kriza. Nikogar več ne sprejmejo na delo, začeli so jih že celo odpuščati. Rudniki imajo preveč premoga na zalogi. Kriza bo verjetno trajala le čez zimo. Upajmo, da naših ljudi ne bo preveč prizadelo.

Prepiri in pretepi s člani drugih narodnosti nam Slovincem niso v čast. Pa se še

vedno kdo dobi, ki pod vplivom dobre kapljice (?) potegne za nož. Če ima kdo preveč telesne moči v sebi, naj jo raje uporabi v rudniku, da bo več zaslužil!

Idealizem naših ljudi se kaže tudi v tem, da se nekateri poizkušajo v pisateljevanju kljub težkemu delu v rudnikih. Listič »Med nami povedano« je že dvakrat objavil taka poizkusa. Celo koroški tednik »Naš tednik-Kronika« je enega ponatisnil v številki z dne 13. XI.

Tisti, ki dobé nemško državljanstvo, naj nikar ne pobijajo, da so in ostanejo Slovenci. Državljanstvo nima z narodnostjo nič skupnega. Slovensko čuteče srce nam ostane, pa čeprav imamo avstrijsko, nemško, kitajsko ali culukafriško državljanstvo!

Slovenci v Porurju trdno upamo, da bo kmalu prišel med nas še en slovenski duhovnik. En sam vsega dela nikakor ne zmore. Preveč smo raztreseni in preveč nas je.

V lepem spominu nam bo ostal 23. november. Zopet smo se zbrali Slovenci na že tradicionalni VINSKI TRGATVI in DNEVU OČETOV. Najprej smo imeli v cerkvi na Sittarderweg slovesne večernice. Nato smo šli vsi v okusno pripravljeno dvorano. V začetku nas je bilo malo, že smo postajali skoro malodušni. Kmalu pa so prišli novi in postajalo je vedno bolj veselo. Lepo število (150) se nas je nabralo, a kljub temu manjše kot druga leta. Slovenski fantje in dekleta v narodnih nošah so lepo izvajali narodne plesе. Počastili smo potem naše očete in še posebej one, ki so stari nad 65 let. Za muziko je bilo dobro preskrbljeno. V začetku so igrali Markonovi, ki imajo tukaj že velik sloves. Pozneje so igrali in nosili teže dneva Anton Robek in njegov brat Jožko in v drugi skupini Leo Kajbič in Karol Romih. Dobro so se odrezali! Želimo jim ob tej priliki še veliko uspeha in da bi še pogosto prinašali veselje na naše prireditve. Posebno zahvalo dolgujemo tistim tim delavcem, ki so vse tako lepo pripravili! Ko smo ob enajstih zvečer odhajali domov, smo bili veseli, da smo preživeli ta-

ko lep dan v domači družbi. Imeli smo pa tudi tiho željo, da bi se to večkrat ponovilo.

Sv. Miklavž je prišel letos k nam prav na svoj god 6. decembra. Vse kolonije je obiskal. Najprej se je ustavil v Eygelshoven-u in obdaril otroke. Potem se je peljal v Hoensbroek. Od tu pa naprej v Lindenheuvel. Tu je Društvo sv. Barbare pripravilo lep družinski večer, zato je bilo zbranih veliko rojakov. Otroci so se sv. Miklavža zelo razveselili. V Heerlerheide se je pa precej dolgo mudil, ker je bilo tam tudi največ otrok. Sv. Miklavž je imel pripravljen za vsakega lep nauk in otrokom zlasti poudarjal, da morajo govoriti slovensko. Zadnja Miklavževa postaja je bilo pevsko društvo »Zvon«. Vse je obdaril. Potem se je pa osebno udeležil družabnega večera. — Društva sv. Barbare so po vseh kolonijah pripravila za otroke lepa darila.

Praznik sv. Barbare smo obhajali 7. dec. pri Mariji Pomagaj na Sittarderweg. Molitve k sv. Barbari smo opravili pri njenem oltarju. Sledile so pete litanije Matere božje in blagoslov. Navzoči so bili zastopniki vseh društev z zastavami. Spomnili smo se v molitvi vseh umrlih rudarjev, molili za bolne in prosili blagoslov za vse slovenske rudarje na Nizozemskem.

Slovensko katoliško društvo sv. Barbare iz Hoensbroeka je priredilo dne 13. decembra lep družinski večer za svoje člane iz njih družine.

18. oktobra se je poročil v Alsdorf slovenski rojak Jože PARFANT z gđč. Anneliese BECKER. — V farni cerkvi v Brunsumu pa sta stopila pred oltar Milan VETERNIK in gđč. Julijana DEŽELAK. — Bog daj obema paroma srečo in blagoslov.

V družini Johana HANDLER in njegove gospe Marte, roj ISKRA, se je rodila na dan sv. Miklavža zdrava hčerkica. Pri sv. krstu je dobila ime Tadeja Frančiška Marija Magdalena. Srečnim staršem in mali deklici želimo zdravja in božjega blagoslova!

Vsem znancem in delavcem za slovensko stvar v tujini želim blagoslova božjega polno novo leto.

STEFAN ROGELJ, Eisdien

(Nadaljevanje z 2. strani ovitka)

bratov ni v skladu s tem, kar je Kristus učil in zahteval. Zato njih vera ni prava.

*

»Vse dobro in prav,« bo morda kdo ugovarjal. »Če je tako jasno, da je edino katoliška vera prava, čemu toliko ljudi tega ne uvidi in je ne sprejme?«

Ugovor je dobro zastavljen. A če natančneje pomislimo, bomo videli, da ne drži. — Katoliška vera ne predpisuje samo, kaj naj verujemo, temveč tudi pove, kaj moramo storiti in kaj opustiti, če hočemo biti katoličani. Z drugimi besedami: zahteva — bolj vztrajno in bolj resno kot pravoslavna ali protestantska vera — da izpolnjujemo vse božje in cerkvene zapovedi. To pa ni vedno lahko, včasih to zahteva pravega junštva. In prav to je, kar ljudi straši, da nočejo sprejeti katoliške vere. Opustiti bi morali svoje lagodno življenje in navade, temu pa se protivi njih koristoljubnost, počutnost in udobje. Zato raje ostanejo pri stari veri ali celo brezverju.

Tako vidimo, da vera ni le zadeva pameti, temveč tudi volje. Pamet, razum lahko še tako dobro uvidi, kaj je prav, a če odpove volja, je pri kraju z vsemi dobrimi sklepi. Volja razumu pomaga, da resnico prizna.

*

»A vendar katoliška Cerkev zahteva, da verujemo v stvari, ki jih sploh ne more dokazati, n. pr. sv. Trojica, Jezusovo čudežno rojstvo iz Device Marije, pekel kot večna kazen za greh. Nedokazanih reči pa ne bom verjel!« — Res je, omenjenega ne moremo dokazati, dokažemo pa lahko nekaj drugega: prvič, da nas je teh resnic učil Kristus, drugič, da je Kristus Bog, ki se ne more motiti. Zato pa Kristusovih nauk ne sprejmem, ker njih resničnost lahko sam uvidim in dokažem, temveč zato, ker nas jih je učil Bog, ki ne more goljufati. To je zadnji in polni razlog našega verovanja: božja avtoriteta. Kar Bog reče, je res, pa naj to razumem ali ne.

Sedaj bo laže razumeti, da je vera v pravo Kristusovo Cerkev, v katoliško Cerkev, tudi zadeva milosti. Človeku se le prero do upira, sprejeti za resnico nekaj, česar neposredno ne uvidi. Sam s svojo glavo bi rad

vse jasno spoznal in uvidel, sam določal, kaj je res in kaj ni res. Šele milost božja ga more prepričati, da je verovanje trdnejše kot pa lastni uvid, kajti človek se lahko moti, vera v Boga in v resnice, ki jih je on razodel, nikdar.

J.

DEKLETOM

Slovenska redovnica v Franciji vabi dekleta, ki bi se hotela posvetiti v družbi skrbi za bolnike, da se obrnejo na Soeurs Servites, SAINT-FIRMIN, par Darville (M. et M).

MOLITEV BOGU POSVEČENE ZENE

Ko od teže dneva duh mi omaguje,
k Tebi, moj Zveličar, svoj pogled dviguje.

Pridi, Močni, Sveti, v dušo, v nji ostani,
da strahovi sence bodo z nje pregnani;

da oprana v hiši Tvoji bo žarela
in okoli sebe druge za Te vnela.

Vsem rojakom in rojakinjam po Zapadni Evropi in vsem čitateljem »Naše luči« želimo SREČNO IN VESELO NOVO LETO.

Vam vdani izseljenski duhovniki:

Anglija: Ignacij Kunstelj, Offley road 62, London S. W. 9.

Belgija: Vinko Žakelj, rue de la paix 16, Liège. Zdravko Reven, Grand' rue 37, Charleroi.

Francija: Nace Čretnik, direktor, Rue St. Fargeau 4, Paris XX. Jože Flis, rue St. Fargeau 4, Paris XX.

Sever: Msgr. Valentin Zupančič, rue Cl. Debussy 17, Liévin (Pas-de-C.). Stanko Kavalar, (M. Ducollet), Pavillon XII/43, Billy-Montigny (Pas-de C.).

Vzhod: Msgr. Stanko Grims, rue N. Colson 24, Merlebach, Moselle. Tone Dejak, La Cure, Aumetz, Moselle.

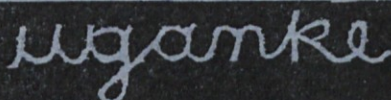
Nemčija: Dr. Janez Zdešar, Inselstr. 31., Oberhausen-Sterkrade, Rheinland. Franc Šeškar, Zieblandstr. 32, München 13. Vinko Flek, Saarland.

Nizozemska: Jože Puš, Heisterberg 6, Hoensbroek, Limburg.

List slovenskih izseljencev v zapadni Evropi. — Izide vsak mesec razen junija in avgusta, desetkrat na leto. — Dopise za številko, ki izide konec meseca, pošljite uredništvu ali poverjenikom vsaj do drugega v mesecu. — Kdor naroča list naravnost pri upravi v Celovcu, naj tja pošlje tudi naročnino: 28 šil., 50 bfr., 600 ffr., 4 h. gl. 5 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1.50 dol. — Darove lahko izročite poverjenikom lista v svoji deželi. — UREDNIŠTVO in UPRAVA „Naše luči“, Viktringer Ring 26, Celovec-KLAGENFURT, AUSTRIA.

ZAVITE STEZICE

PRAVOKOTNIK

Besede pomenijo navpično: 1. izba, 2. prva božja krepost, 3. svetopisemska oseba, brat očaka Jakoba, 4. domača žival (mlada), 5. moško ime, 6. kjer se učimo, 7. sorodnica, 8. ne dva, ampak... 9. župnija, 10. svetopisemska oseba, Kajnov brat, 11. del telesa.

I.—II. vodoravno: prvi praznik v božični osmini.

DOPOLNJEVALNICA

1. — lak,	6. — ezav,
2. — ivček,	7. — zija,
3. — mir,	8. — anos,
4. — ako,	9. — nota,
5. — metje,	10. — drava.

Te besede moraš dopolniti in sicer tako, da pred vsako besedo mesto tiste črte postaviš črko in sicer tako, da boš dobil besede, ki pomenijo:

nje, 6. jezljiv, 7. del sveta, 8. gora pri Vipavi, 9. slo-
1. plevel, 2. majhna pipa (fajfa) za tobak, 3. turški oblastnik, 4. ne drugače, ampak... 5. premoževska beseda za Einheit, 10. nasprotje od bolna.

Novo poiskane črke ti povedo od zgoraj navzdol drugi praznik v božični osmini.

Po kateri stezi prideš do vodnjaka?

SRBSKA NARODNA UGANKA

Vlekoviči vlečejo,
sekoviči sečejo,
ropotača prevrača,
po krivem potoku obrača.

Zdaj povejte, kdo je vse to...

REŠITEV UGANK

decembrske „Naše luči“

Srbska uganka: Petelin in njegov rep.

Spomenik: Stanislav.

Zlogovnica: Prvi petek. Srce Jezusovo.

Napis: Počivaj v miru!

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. — Založba Družbe sv. Mohorja. — Tisk: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. — Vsi v Celovcu. — Printed in Austria.